

To slags udenrigspolitik

Indtil nu har diskussionen af Det Arabiske Initiativ, DAI, vist to ting:

- (i) Der er ikke tale om u-landshjælp, men om udenrigspolitik.
- (ii) Der er mange NGOer, der gerne vil have penge.

Det er strengt taget skatteydernes penge, og på en eller anden måde bør det vises, at de gør noget, der giver mere nytte end omkostninger. Det er der desværre intet, der tyder på, at de har gjort for de 1,5 milliarder kroner, vi hidtil har givet ud. Det er også et centralt princip, at det er dem, der giver pengene ud, der skal vise, at pengene gør nytte. Vi andre skal så kontrollere, at det, der påstås, ser rimeligt ud.

Den arabiske verden ligger lige syd for Europa og genererer en stadig strøm af flygtninge til vores lande. Der er vel nu ca 15 millioner arabere i Vesteuropa, og der kommer som bekendt dagligt flere. Vesteuropa har stadigvæk lidt flere indbyggere end den arabiske verden, men de arabiske lande har en meget større befolkningsvækst end Vesteuropa. Om ca 10 år vil vi være lige mange, og fremskriver man, vil der være dobbelt så mange arabere om godt 40 år. Men der vil også være blevet flere østeuropæiske lande, der er blevet ligesom os, så 'Europa' vil være blevet større, men naturligvis ikke så meget som den arabiske verden.

De arabiske lande har en højere vækst i BNP end Vesteuropa, men pr indbygger er den lidt lavere. Så der bliver stadig relativt flere arabere, og gabet i levestandarden stiger lige så stille. Desuden slås arabere meget mere med hinanden, og de har da også meget mere religion, som de kan slås om. Det er netop en religion af den slags, der lærer folk, at de ikke skal 'vende den anden kind til'. Det er ikke så underligt, at der er mange arabere, der gerne vil herop.

Der er nu to strømme af folk: En lille gruppe af unge mænd, der vil være hellige krigere, og derfor rejser fra Europa til de arabiske lande, og en stor gruppe, der gerne vil leve i fred og velstand. De rejser den anden vej.

Det ville være dejligt, hvis der var demokrati og velstand i den arabiske verden. Så ville vi have en normal udveksling af folk med disse lande, lige som vi har det med Frankrig og England. Og de arabere, der ikke kan lide vores samfund, kunne så rejse hjem igen. Desværre er

der intet, der tyder på, at vi ved, hvordan vi skal skaffe demokrati og en hurtigere økonomisk udvikling i den arabiske verden. Så nu sender vi dem i stedet nogle bomber.

Det er vores anden politik over for den arabiske verden. Den udføres med vores gode gamle F16 fly. Der er vist ikke en samlet opgørelse, men hvis man opgør de samlede udgifter til vores tre krige i de arabiske lande (Irak, Libyen og nu mod IS), så har vi vel efterhånden brugt lige så mange penge som DAI.

Her er målsætningen heller ikke synderlig klar. I den sidste krig taler vi om, at vores mål er at ødelægge IS' infrastruktur. Men strengt taget er det vel snarere at slå IS' hellige krigere ihjel? De reagerer så ved at slå tilfældige vesterlændinge ihjel.

Her har vores politik haft gode effekter på kort sigt: I de to første arabiske krige var vi med til at afsætte to diktatorer. Den langsigtede effekt er derimod mere tvivlsom. Så vi fører den klassiske 'køb og gulerods' politik: Vi giver penge til vores venner og bomber vores fjender.